

POLDAN

Lojze Krakar

Asociacija (G. Pascoli)

Odprl sem okna in v zlati
svetlobi zaprl oči,
visok, glej, že dan je pred vrati
in sonce kak čudno skeli;
te ure, preždete od davi
v omami spomina in vina,
kak dan že po širni širjavi,
kak pokoj povsod!

Že kosci, glej, potni po trati
polegli so v senčnati mir,
jaz komaj za čudnimi svati
utrujen zaprl sem dver;
zdaj nič več ni čuti, da ptice
bi pele iz hoste... le tiho
kraj lene vodé še mušice,
poslušam, brenče.

Poslušam: kot z daljnega otoka
se zdi, da že poldan zvoní,
se zdi mi, da glas je, ki joka,
in lek, ki blaži, se mi zdi;
kak mir po vsem šumnem tem piru
te težke noči, o kak pokoj
po vsem tem vihnem nemiru
blaži zdaj srce!

Tak malo je ostalo za vami,
prijatelji moje noči,
le kup še črepinj pod nogami
spominja, da tu ste bili;
in da se več nikdar ne vrne
mi zarja jutranja, o nikdar
morda iz oči več ne utrne
se solza lučí — —

Nikoli več, čujem tišino,
kar šlo je, ne srečaš nikjer,
že skoro, glej, poldan bo mimo,
že kmalu, kak kmalu večer.
V tesnobi pokoja: kot čuden
popotnik ob cesti poslušam,
kak kosci pojo, in že truden:
moj poldan zvoni!

VEČER

Lojze Krakar

Pogosto pride pod večer,
pod tih večer, pod prvi mrak,
kot da iskat poslednji mir
v ta kraj, iz dni že davnih drag.
Tu je nekoč nad njim in njo
tak blizu, bog, bilo nebo,
in še tak daleč, daleč svet,
ko njej bilo je šestnajst let!

Zdaj ni jih več. Zdaj je jesen
in bogve kje že dragi njen,
o bogve kje, bog vé, zakaj
nič več ne pride k njej nazaj.
Da skupaj bi te stare dni
še sanjala o njem, ki spi,
o njem, ki ni, čeprav spočet,
nikdar, nikdar prišel na svet...

Odtlej že mnoga je pomlad
minila in že tisoč svadb,
veselih svadb ves dolgi dan,
ko nič več mislila ni nanj.
Le da po vsaki je ostalo
od njih, ki z jutrom so odšli,
tak malo ji in vse bolj malo
mladosti, duše in oči.